

[Chr. Christiansen.]

behage Mængden maa ikke være Filmens snævre Opgave. Der maa kræves opretholdt en vis intellektuel Standard, som stadig viser fremad mod de højeste Maal. Filmen kan være en stor, betydningsfuld Kunststart, og den er en værdifuld folkelig Kunststart, fordi den er det virkelige Folkets Teater. Men der kan næppe være Tvivl om, at der arbejder mange Fidusmagere med Fremstillingen af Films, og mange af disse daarlige Films udgives frækt for Kunst. Der burde foretages Indgreb, saaledes at Antallet af gode Films kunde forøges og Antallet af daarlige Films kunde formindskes, for Filmen er og vil i lang Tid vedblive at være af dominerende Karakter, ogsaa i vort Lands Kulturliv, og tillige vil det være en folkelig Kunst af stor folkeopdragende Betydning. Det er det, der efter min Mening maa være Maalet med de nye Bestemmelser i det forelagte Forslag.

Ved den her givne Løjlighed vil det være rimeligt at gøre nogle Bemærkninger om den danske Filmsproduktion. Den gamle Stumfilms Produktion skal jeg lade ligge og udelukkende holde mig til Tonefilmen. Med „Præsten i Vejlbj“ blev der gjort en Begyndelse, som desværre ikke blev fortsat. Siden 1930 har de forskellige danske Filmsselskaber optaget omkring 45 Helafstensfilms, det vil sige ca. 6 i Gennemsnit pr. Aar. Hvad er det for Films? Gaar man dem nærmere efter, viser det sig, at de 40 af dem er Farcer eller meget lette Lystspil, og kun nogle faa Stykker er virkelige Skuespil.

Det er sagt, at det koster omkring 125 000—150 000 Kr. at lave en dansk Film, men danske Films udnyttes ogsaa langt mere rationelt end de udenlandske. Ingen Films forevises saa ofte og i saa mange Biografteatre som de danske; det er naturligvis det danske Sprog, der giver danske Films denne Præferencestilling, men Spørgsmaalet er: Er denne Præferencestilling blevet udnyttet paa rimelig Maade? Dertil kan man efter min Mening kun svare nej. Danske Films er ikke kommet fri af de farlige Skær endnu; de synes endda i dette Øjeblik at befinde sig i et Dødvande.

Efter min Mening har den danske Filmsproduktion indtil nu været planløs og linjeløs. Uden særlig vægtig Modsigelse kan det fastslaaes, at det store Flertal af danske Films paa det nærmeste alle sammen har lignet hinanden. Det er kun blevet til Indspilning af Farcer og ikke særlig gode Lystspil. Hvilken af disse mange danske Films fra de Aar, jeg her har omtalt, har

haft saa gode Egenskaber, at man kan fastholde dem i Erindringen i Dag? „Præsten i Vejlbj“, „Kirke og Orgel“, „Den kloge Mand“, „Palos Brudfærd“ og maaske et Par enkelte andre, men det er efter min Mening et for kummerligt Resultat for den danske Filmsproduktion.

De danske Producenter forklarer, at de er nødsaget til at lave den Slags Films for ikke at udsætte sig for for stor økonomisk Risiko. Men det nu kan være saa daarlig en Forretning at lave danske Films? Jeg tror det ikke. Ganske vist regner man med, at en dansk Film skal ses af mindst 400 000 for at kunne svare Regning, men alligevel maa der være noget at gøre for den danske Filmsproduktion. Der vil ogsaa kunne regnes med et stort Besøg i Biografteatrene, hvis den danske Filmsproduktion tog fat paa at fremstille bedre og mere lødige Films. Den højtærede Justitsminister har i en Tale, han holdt ved det nye Palladium-Teaters Indvielse, sagt, at et Fingerpeg i den Retning haves maaske i det Faktum, at medens tidligere Billetindtægten paa danske Films var lige stor i København og i Provinsen, indtjenes nu 25 pCt. i København og 75 pCt. i Provinsen. København med det større Filmsvalg viser allerede en Mættelsestendens.

I det sidste Par Aar har der været en dansk Filmsproduktion paa 6—8 Films; efter min Mening er der ikke Brug for væsentlig flere Films af den Art, vi indtil dette Øjeblik har kendt. Der vil være Brug for maaske endnu flere morsomme og lystige Films, men de maa være af en betydeligt bedre Kvalitet end de, vi hidtil har kendt; de danske Filmsselskaber bør derfor anstrenge sig noget mere i deres fremtidige Filmsproduktion. Jeg har ganske vist bemærket, at den svenske Filmskonger Oluf Andersson fortæller den danske Presse, at fri Næring for Biografteatrene vil medføre en større dansk Filmsproduktion. Det er vistnok meget usikkert. I 1937 har Sverige haft en Nationalproduktion paa 27 Films. Hvad har det været for Films? Det viser sig, at Sverige har den samme Utilfredshed med sin Filmsproduktion som den, der er kommet til Orde her i Landet, maaske endog stærkere der end her, og af de 27 svenske Films maa sikkert omkring de 20 henregnes under den morsomme, men vistnok træffende svenske Betegnelse „Pilsner-Films“. Jeg tror ikke, at den Linie er eftertragtelssværdig i Danmark.

Naar Talen er om den svenske Filmsproduktion, er der en Ting, vi her i Danmark kan drage Lære af. Der vises aldrig i Sve-